

Tretia kapitola

„**K**TO JE LISA, DOPAROMA?“ ZAHRMEL MOCNÝ HLAS MEDZI stenami kancelárie. „Lisa Lindyová.“

Na druhý deň som v úrade v San Diegu s tuctom agentov čakala na rannú poradu. Všetci sa zdali nervózni, no teraz akoby sa uvoľnili.

Pozrela som do očí mladého povereného asistujúceho špeciálneho agenta a takmer som si prehltnula jazyk. Bol to on – môj neznámy s perami, ktoré mi tak chýbali, môj sused.

Pochytila ma panika a v hrdle sa mi začala zbierať žlč, ale ovládla som sa.

„Volá sa Liis,“ opravila ho Val. „Dve i a nijaké a na konci, pane.“

Srdce mi bilo ako o život. Vyčkával, kým niekto vystúpi z radu. Z môjho nového začiatku sa mala vykľuť značne komplikovaná situácia o tri, dva...

„Ja som Liis Lindyová, pane. Stalo sa niečo?“

Len čo sa nám stretli pohľady, zastavil sa. Zaplavilo ma zdeseenie. Keď ma spoznal, na okamih zbledol. Jednorazovka bez záväzkov sa ukazovala taká zamotaná, že by som sa najradšej obesila.

Rýchlo sa spamätal. Nech už sa nahneval pre čokoľvek, na chvíľu akoby na to zabudol. Potom sa mu však tvár znova stiahla a nenávisť bola späť.

Povešť zúrivca špeciálneho agenta Maddoxa predchádzala. Agenti z celej Ameriky vedeli, že je veľmi prísny a že má len ťažko splniteľné očakávania. Bola som pripravená trpieť pod jeho velením. No nie po tom, čo sme spolu prežili.

Doparoma, doparoma, doparoma.

Zažmurkal a podal mi spis. „Takáto efdé trisťodvojka je neprijateľná. Neviem, ako ste ich robili v Chicagu, ale tu v San Diegu nenaklepeme na papier hocijakú somarinu, to nám nestačí.“

Jeho tvrdá a verejná kritika ma hneď vytrhla z pazúrov zahnanbenia a vrátila ma do roly pani Úradovej.

„Tá správa je dôsledná,“ povedala som sebaisto.

Moja myseľ sa napriek hnevu rozhodla, že sa bude pohrávať so spomienkami na minulú noc – na to, ako vyzeralo telo môjho šéfa pod oblekom, ako sa mu napínali svaly, keď na mne ležal a vnikal do mňa, ako ma bozkával. Doľahla na mňa vážnosť situácie, do ktorej som sa dostala. Nedokázala som zo seba vysúkať ani vetu a aj moja sebaistota sa vytratila.

„Pane,“ začala Val. „Rada sa na tú správu pozriem a...“

„Agentka Taberová!“ zahriakol ju Maddox.

Sčasti som čakala, že vyhrkne: *Chod' do čerta.*

„Áno, pane?“

„Hádam viem rozlíšiť, či je správa dobrá, alebo nie.“

„Áno, pane,“ odvetila smelo a pridržala sa stola.

„Dokážete vykonať úlohu, ktorú dostanete, agentka Lindyová?“ opýtal sa Maddox.

Nepáčilo sa mi, ako vyslovil moje meno. Akoby v jeho ústach zanechalo trpkú príchuť.

„Áno, pane.“ Bolo absurdné oslovovať ho pane. Cítila som sa taká submisívna. No v žilách mi predsa kolovala otcova krv.

„Tak to aj spravte.“

Chcela som, aby ma preložili do San Diega, aj keby to znamenalo, že ma dostane do rúk kreténsky PAŠA ako Maddox.

Bolo to lepšie než Chicago, kde som sedem rokov dookola viedla ten istý rozhovor s Jacksonom Schultzom.

Aj tak som si však neodpustila poznámku: „Veľmi rada, pane, teda, ak mi to umožníte.“

Prisahala by som, že som počula, ako zopár ľudí v miestnosti nahlas zalapalo po dychu. Agent Maddox na mňa iskrivo pozrel. Vykročil mojim smerom. Bol vysoký, hrozivý, a to aj v obleku ušitom na mieru. Hoci bol odo mňa asi o hlavu vyšší a kolovalo o ňom, že keď má v ruke zbraň, niet pred ním úniku, moje írsky ja prižmúriло oči a dovolilo môjmu nadriadenému pristúpiť ešte o krok bližšie.

„Pane,“ prehovoril ďalší agent, aby odpútal Maddoxovu pozornosť.

Maddox sa otočil a muž mu niečo pošepol.

Val sa ku mne naklonila a hlesla: „To je Marks. K Maddoxovi tu má najbližšie.“

Keďže Marks odo mňa nebol oveľa vyšší, Maddox sa k nemu nahol. Marks mal široké plecيا a vyzeral takmer rovnako nebezpečne ako PAŠA.

Maddox prikývol a potom si chladnými orieškovozeleňými očami premeral každého v miestnosti. „Niektoré z informácií nás privádzajú k Abernathymu. Marks sa dnes večer stretne s kontaktným agentom vo Vegas. Taberová, ako sme na tom s Bennyho chlapom Arturo? “

Val začala s hlásením a Maddox hodil svoju FD-302 na stôl.

Počkal, kým Val skončila, a vzápätí na mňa zazrel. „Keď spravíte niečo poriadne, pošlite mi to znova. Prijal som vás na základe Carterovho odporúčania. Neurobte z neho hlupáka.“

„Agent Carter nerozdáva svoje odporúčania bezdôvodne,“ povedala som priamo. „Svoju prácu beriem vážne.“

Maddox zdvihol obočie a čakal.

„Pane. Beriem jeho uznanie vážne, pane.“

„Tak mi dajte niečo, čo ešte dnes budem môcť použiť.“

„Áno, pane,“ precedila som cez zuby.

Všetci sa postupne rozprchli. Schmatla som správu zo stola a hľadela som za Maddoxom, ktorý odchádzal s Marksom v päťách.

Nieкто mi podal pohárik s vodou. Vzala som si ho a odviekla som sa k svojmu stolu. Zronene som sa usadila na stoličku.

„Ďakujem ti, agentka Taberová.“

„Chod' do čerta,“ odvrkla. „Teraz si ťa začne všímať. Nepáčilo sa mu, akú máš guráž.“

„Je to vzájomné,“ povedala som a napila som sa. „No som tu iba načas. Ako analytička to chcem dotiahnuť do Quantica.“

Val si prehodila dozadu dlhé červené kučery a zopla ich do drdola. Moje smutné čierne vlasy len závistlivo padali nadol, zatiaľ čo Val sa sponkami usilovala dostať svoju hrivu pod kontrolu. Ofinu mala učesanú nabok a odhrnutú za uchom.

Val vyzerala mladá, ale určite nie neskúsená. Deň predtým spomenula niekoľko uzavretých prípadov, ktoré už mala za sebou.

„Aj ja som hovorila, že San Diego je pre mňa iba dočasná zastávka. Už prešli štyri roky a pozri, stále som tu.“

Kráčala za mnou k stene so vstavaným kútikom s automatom na kávu.

Piate oddelenie znova pracovalo, ľudia písali na počítačoch a telefonovali. Keď som mala plnú šálku kávy, zobrala som si cukor a balíček smotany v prášku a vrátila som sa k svojej čiernej stoličke s vysokým operadlom. Snažila som sa neporovnávať všetko so svojou priehradkou v Chicagu. Kancelárie v San Diegu pred dvoma rokmi vynovili. V niektorých častiach úradu bolo ešte cítiť čerstvú farbu. V Chicagu som sa zabývala. Šesť a pol roka to bol môj domov. Moja stolička sa prakticky prispôsobila môjmu chrbtu a pisy na stole som mala usporia-

dané tak, ako som chcela. Steny medzi agentmi boli dosť vysoké na to, aby mal človek aspoň trochu súkromia. Rozdiel bol aj v tom, že tamojší PAŠA sa do mňa nepúšťal pred všetkými už na druhý deň.

Val sledovala, ako som položila šálku s horúcou kávou na stôl a ako som sa usadila.

Nahmatala som balíček so smotanou v prášku a zamračila som sa.

„Obyčajnú už nemám, ale v chladničke je mlieko, ak chceš,“ povedala súcitne.

Zvraštila som sa. „Nie, mlieko nenávidím.“

Val zdvihla obočie a potom pozrela na zem. Môj tón ju prekvapil. „Dobre, takže nemáš rada mlieko. Už sa ťa naň neopýtam.“

„Nie. Z duše ho neznášam.“

Val sa zasmiala. „Tak ti poň nepôjdem.“ Preletela pohľadom po mojom prázdnom stole. Neboli na ňom rodinné fotky ani stojan na perá. „Pred tebou tu sedával Trex.“

„Trex?“ zopakovala som.

„Scottie Trexler. Bože, ten bol zlatý. Preložili ho. Myslím, že nadobro. Teraz je v inej agentúre.“ Vzdychla si a zadívala sa pred seba. „Mala som ho rada.“

„To mi je ľúto,“ poznamenala som, pretože nič lepšie mi nenapadlo.

Pokrčila plecami. „Už som sa naučila, že si na ľudí nemám zvykať. Maddox je tvrdý a nie všetci agenti to pri ňom zvládnu.“

„Nebojím sa ho,“ objasnila som.

„Neprezradím mu, že si to povedala, inak by ťa fakt nenechal na pokoji.“

Pocítila som, ako mi do tváre stúpa horúčosť. Val si to všimla a prižmúrila oči.

„Červenáš sa.“

„Nie, nečervenám.“

„Teraz klameš.“

„To tá káva.“

Val sa mi zahľadela do očí. „Ani si z nej neodpila. Pre niečo sa cítiš trápne. Maddox... ten výstup...“

Uhla som pohľadom.

„Bývaš v Midtowne.“

„Nie,“ povedala som a pokrútila som hlavou. Nereagovala som na jej poznámku, ale na to, na čo zrejme o chvíľu príde reč. *Doparoma aj s kamarátmi, ktorí sa živia ako federálni vyšetrovatelia.*

„Maddox je tvoj sused, však?“

Pokrútila som hlavou ešte rýchlejšie a pozrela som okolo seba. „Val, nie... Prestaň!“

„No doriti. Žartuješ? Tú jednorazovku si mala s Maddoxom!“ zasyčala. Bola som rada, že to vyslovila potichu.

Zakryla som si tvár a čelo som oprela o stôl. Počula som, že sa nakláňa ponad priehradku.

„Doparoma, Liis. Čo si si myslela? Ako je možné, že si to nevedela? A on? Predsa ťa najal, preboha!“

„Netuším,“ priznala som a kývala som hlavou z jednej strany na druhú. Prsty som zaryla do stola. Posadila som sa a natiahla som si kúsok kože medzi očami. „Som v keli. Mám pravdu?“

„Podľa mňa áno.“ Val sa postavila a menovka na jej blúzke sa zaknísala. Usmiala sa na mňa a tenké dlhé prsty si vložila do vreciek.

Zúfalo som sa na ňu pozrela. „Prosím, zabi ma. Ušetri ma od tohto trápenia. Máš zbraň, môžeš to spraviť.“

„Prečo by som to robila? Toto je najlepšie, čo sa tu za celé roky udialo. Maddox mal sex.“

„Však to nikomu neprezradíš? Sľúb mi to.“

Val vystrúhala grimasu. „Také niečo by som nespravila. Sme kamošky.“

„Áno, sme. Ďakujem.“

Naklonila sa ku mne. „Prečo sa so mnou bavíš, akoby som bola tvoj psychologický pacient?“

Zažmurkala som a pokrútila som hlavou. „Prepáč. Dnešok je asi najhorší deň v mojom živote.“

„No, vyzeráš dobre,“ povedala a odišla.

„Vďaka,“ zamrmlala som a rozhliadla som sa po miestnosti.

Náš rozhovor nepočul nikto, ale predsa som mala pocit, že tajomstvo je vonku. Oprela som sa o operadlo a nasadila som si slúchadlá. Val prešla cez bezpečnostné dvere, ktoré viedli na chodbu.

Na chvíľu som si zakryla ústa a vzdychla som. Cítila som beznádej. *Ako sa mi len podarilo pokašľať svoj nový začiatok ešte predtým, než vôbec nastal?*

Vyspala som sa so šéfom a teraz hrozilo, že sa o tom dozvedia aj ostatní agenti. Keby sa to stalo, moja nádej na povýšenie pod Maddoxovým vedením by bola preč. Ak je aspoň trochu čestný, najskôr okolo mňa zakaždým iba vystrašene prejde a bude dúfať, že pravda nikdy nevypláva na povrch. Keby ma povýšil, na oboch by to vrhlo zlé svetlo, hoci to ma až tak netrápilo. Maddox svoje stanovisko naznačil, keď pred všetkými vyjadril, že moja správa sa mu nepáčila. Usilovala som sa ju však vypracovať čo najlepšie, a to znamená, že musela byť dobrá.

Pozrela som na prepis a pokrútila som hlavou. Preklad bol presný. Správa zrozumiteľná. Klikla som na ikonku a znova som si záznam prehrala.

Čím dlhšie dvaja Taliani rozoberali svoju prácu a nejakú šľapku, s ktorou bol jeden z nich v noci, tým červensšie líca som mala od hnevu. Na svoje správy som bola vždy pyšná. Bola to moja prvá úloha v San Diegu a Maddox mi pred všetkými povedal, že som ju odflákla.

Zamyslela som sa nad obedom, na ktorý sme s Val zašli deň predtým, a spomenula som si na jej varovania.